

ΘΕΑΤΡΟ

Θέατρο Κυβέλης (Θίασος 'Αργυροπούλου).
Δ. 'Ιωαννοπούλου «'Η πόρτα και τὸ παράθυρο» (ἔργο σὲ 3 πράξεις).

Σὲ μιὰ οἰκογένεια νεοπλούτων παρεισφρῦει ἓνας τυχοδιώκτης πού κάνοντας τὸν χρηματιστὴ πολιορκεῖ τὴν κόρη γιὰ τὴν προικὰ της. Ἐνας ὑπάλλληλος τοῦ πατέρα της ὅμως, ἔντιμος κι' ἔξυπνος, ποῦ τὴν ἀγαπᾷ, θέλει ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν ψευτοχρηματιστὴ καὶ νὰ τὸν ἀποκαλύψῃ. Ὁ ἴδιος ὅμως εἶναι τελείως ἀδρανῆς κι' ἀνίκανος γιὰ κάθε πράξη. Γι' αὐτὸ μπαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο ἓνας λωποδύτης, ὁ ὁποῖος εἶναι κατὰ τύχην γνώριμος τοῦ ὑπάλλληλου ἀπὸ τὸ στρατὸ καὶ προσφέρεται νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἀφ' ἑνὸς ἀναγνωρίζει τὸν ψευτοχρηματιστὴ ὡς τρόφιμο τῆς Παληᾶς Στρατώνας, ἀφ' ἑτέρου ὁ ἴδιος κάνει τὸν Ἴσπανὸ διπλωμάτη καὶ ξεμουρλαίνει τὴν κόρη καὶ στὸ τέλος ἀποκαλύπτεται γιὰ νὰ δώσῃ στὴν κόρη νὰ ἐννοήσῃ πόσον εὐκολόπιστη εἶναι καὶ πόσο ἀδικοὺς κάνει νὰ μὴν προσέξῃ τὸν ὑπάλλληλο πού εἶναι ἔτοιμος ν' αὐτοκτονήσῃ γι' αὐτήν. Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἀκούγεται ἓνας πυροβολισμὸς ἀπὸ τὸν κῆπο κ' ἡ κόρη πέφτει στὴν ἀγκαλιά τοῦ πιστοῦ ὑπάλλληλου.

Τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι φάρσα κ' ἐν τούτοις ἔχει φιλοσοφία, κοινωνιολογία, δραματικότητα κ.τ.λ. Δὲν εἶναι ἔργο κατασταλαγμένο. Καὶ ὅμως ἔχει ὄριμη θεατρικότητα, ἔχει φῖνο πνεῦμα σὲ ὠρισμένα σημεία τοῦ διαλόγου, ἔχει ἀκόμα καὶ πρωτοτυπία στὴν ὑπόθεση. Ὁ λωποδύτης ὅμως πού μιᾷ σὰν ποῦρος διανοούμενος εἶναι πολὺ σόλοικος. Γιατί τότε νὰ μὴν παρουσιαστῆ ἔτσι πού νὰ δικαιολογῶνται οἱ γνώσεις του; Ὁ Γιάννης, ὁ ὑπάλλληλος, ὁλότελα παραμελημένος στὴν ψυχολογία του. Ἀφ' ἑνὸς παρουσιάζεται ἄνθρωπος μὲ ἀρχές κι' ἀφ' ἑτέρου κουτεντές, ἀδρανῆς, ἐρωτοχτυπημένος ἀντιπαθητικά. Τὸναντίον ὁ ψευτοχρηματιστὴς κι' ἡ ψευτοαδελφὴ του πολὺ καλά δουλεμμένοι.

Τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ πρῶτο τοῦ νέου συγγραφέα κ. Ἰωαννοπούλου. Οὔτε καὶ εἶναι ἄρτιο. Μολαταῦτα δείχνει τὴν πίστη τοῦ συγγραφέα στὴ δουλειὰ του καὶ προσιωνίζει ἀσφαλῶς τὴν ἐπικράτησή του σὲ ἔργα τύπου «βουλευμάτων». Ὁ κ. Ἰω. φαίνεται πὼς κάνει προσπάθεια νὰ γράψῃ γιὰ τὸν πολὺ κόσμον. Ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ σοβαρὴ τέχνη. Εἶναι κι' αὐτὴ μιὰ ἄποψη. Καὶ θὰ ἐπιτύχῃ ἐφ' ὅσον ἐπιμένει κ' ἐργάζεται. Εἶναι ὁ δεύτερος, μετὰ τὸν κ. Μπόγγρη, νέος συγγραφέας πού ἀρχίζει νὰ στεφανώνεται στ' ἀμφίβολα σανίδια τῆς σκηνῆς. Ἡ ἐκτέλεση ἦταν εὐσυνείδητη (Κα καὶ Κοσ Ἀργυρόπουλος, Κα Γαϊτανάκη). Ὀλίγο ὑπερβολικὸς σὲ ὠρισμένα σημεία ὁ κ. Ροῦσος, πολὺ στὸ ρόλο του γιὰ πρώτη φορὰ ὁ κ. Ἰωαννίδης καὶ ὁλότελα ἀδικημένος καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν ρόλο του ὁ κ. Καροῦσος, πού ἔδινε τὴν ἐντύπωση ὅτι «κατείχετο ὑπὸ ὀργῆς». Ἀπὸ τὸν κ. Εὐθυμίου περιμένουμε περισσότερα.